

min Opfattelse af dette Forhold; det forekommer mig, at, efter en saa utilbørlig Overskriden, som nu siges at ville finde Sted med Hensyn til disse Baners Fuldførelse, saa er der Grund til ikke at vise sig i den Grad overbærende med disse Entreprenører, som man ellers kunde være tilbøielig til.

Formanden: Folkethingetsmanden for Egtved Amts 2den Valgkreds har Ordet.

Jagd: Jeg frasalder Ordet.

Th. Nielsen: Den høitærede Minister begyndte sit Foredrag med, at han vilde minde om Loven af 24de April 1868, og han sagde da, at han endnu vilde minde om, at, medens Prisen var fastsat for Banerne under a og b, nemlig Bendslysselbanen og Silkeborgbanen, var dette ikke Tilfældet med de øvrige Baner, der var hverken sat, hvor Meget der maatte bruges, eller hvorledes Summen vilde komme ud. Hvad det Første angaar, da spørver den høitærede Minister i en Bilsfarelse; thi der er ikke alene sat Pris for Silkeborg- og Bendslysselbanen, men ogsaa sat Pris for Vestbanen. Der staaer nemlig i Lovens § 2, at for de to første Baner er Summen sat til 2,490,000 Rb., og for den under c opførte er den sat indtil 2,200,000 Rb. Den høitærede Minister vil altsaa se, at der virkelig er fastsat en Sum. Hvad Sybhanen angaar, var der vel ingen Sum fastsat; men hvorfor? Fordi Retningen ikke var bestemt, men skulde bestemmes ved en senere Lov. Det var altsaa først, naar der blev vedtaget en senere Lov, at Summen kunde bestemmes; men med Hensyn dertil har jeg oplyst, at en saadan Lov blev vedtagen i god Tid, og at Summen ogsaa blev fastsat; men hvorfor Pengene skulde komme, det er der lige saa lidt sagt Noget om ved de første som ved de sidste Baner, saa at de vedkommende Anlæg i saa Henseende ere stillede paa fuldkommen lige Fod. Der er altsaa ikke i Loven gjort den mindste Hentydning til, at Tidsgrænsen for de sidste Baner ikke behøver at være saa bestemt som for de første. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) har jo forsøgt at klare sit Standpunkt, og han har navnlig sat som Motto over sit hele Foredrag, at det var lettere at være bagflog end forklog. Ja, det er ganske sandt; men jeg skal dog minde om, at den Gang dette foregik, vare vi dog 40 Medlemmer her i Salen, som til Trods for Ministeriets Udtalelse havde

den Mening, at der ikke var den mindste finansielle Banfælighed tilstede. Det er heller ikke godt at se, hvorfra den skulde være kommen tilstede, saasom der kun var Tale om en Bevilling paa 300,000 Rb., og det blev tillige den Gang oplyst af det ærede Medlem for Storeheddinge (Scavenius), at man paa andre Punkter havde faaet et lige saa stort Afslag. Det er saaledes ikke let at indse, hvorfra den finansielle Banfælighed for disse 300,000 Rb. skulde komme tilstede, og dersom de vare blevne givne, saa tør jeg paastaa, at vi nu ikke havde staaet i den Situation, som vi staa i i Dag. At i øvrigt det ærede Medlem har givet tilstrækkeligt Bevis for, at hans finansielle Plan var fuldkommen alvorlig ment, det erkjender jeg, og det skal jeg erkjende til enhver Tid, ligesom det selvsjølgelig heller ikke i mindste Maade kunde falde mig ind at bebrejde ham, at han havde den Opfattelse, at de vestjydske Baner skulde bygges for en Indkomstskat. Det ærede Medlem siger for øvrigt, at det just ikke var hans Mening, men det var dog Meningen, at der skulde en Indkomstskat til for at staae Balancen. Man kan saaledes selvsjølgelig ikke sige, at der var saadanne finansielle Banfæligheder tilstede, at man ikke kunde tage imod de 300,000 Rb., thi man kan ikke komme bort fra, at der var ikke saadanne Banfæligheder tilstede, og dersom man havde taget imod dem, saa havde vi ikke staaet saaledes, som vi gjøre den Dag i Dag. Naar desuden saavel det ærede Medlem som den høitærede Minister udtalte, at der ikke kunde være Tale om nogen Forsøelse eller Forsømmelse fra Ministeriets Side, thi det havde været i Stand til at oprette fuldkomment bindende Kontrakter, saa er dette ikke ganske rigtigt, thi i den Meddelelse, som vi fik fra Indenrigsministeren, og som findes i Tillæg B for Samlingen 1872—73, Side 331, findes disse Ord: „Medens jeg i Kontrakten fastholdt den 1ste Juli 1874 som den Termin, til hvilken Banerne skulde være færdige til Aflevering, maatte jeg imidlertid under Haanden tilgive dette Interessentskab for at indvilge i den ommeldte Reduktion af dets Bud, at Ministeriet, naar det godtgjordes, at det af al Magt havde fremmet Arbeidet, og saaledes ingen Skyld fra sammes Side forelaa, ikke vilde gjøre Paastand paa Mulkt, om ogsaa Stykket imellem Ringkjøbing og Varde skulde blive afleveret noget senere end den 1ste Juli næste Aar“. Der ser man altsaa, at det var paa Grund af, at Ministeriet ikke havde passet sin Stilling i Tide — og det var den nuværende høitærede